

Hollen

Dorota Jurczak
Wobbe Micha

Een pad kronkelt zich een weg naar beneden, tot bij een donkere vijver. Het pad is overwoekerd en door het dikke bladerdak schemert een donkergroene waas. Stap voor stap ademen ze woorden hardop uit. Een vluchtige rilling trok achter hun hals, veroorzaakt door de bries die de heuvel afdaalde en de bladeren boven hun hoofden deed ritselen. Op het water flikkert een lelie; binnenkort zal er nog een zijn, en nog een, en nog veel meer. Het duurt niet lang meer vooraleer de maan, bijna vol, opkomt, en de bloemblaadjes zich een voor een sluiten. Nu was een tijd om te schrijven, hoewel ze zich beperkten tot nietsdoen behalve het uitzicht voor zich te bekijken en zich te verliezen in de naderende nacht. Ze bleven denken aan de stroom van woorden en de verschillende gevoelens die ze bij hen teweegbrachten. Onbewust speelde ze met een afgedwarreld blad, maakte er gaten in met een twijgje. Intussen hield hij een twijg tussen zijn tanden en kauwde het in natte, natte stukken. De woorden waren sprekend en onthullend, zoals de bladeren op de twijgen, verwijzend naar elkaar en naar zichzelf.

A serpentine path goes down towards a dark pond. The path is overgrown and a green haze of light filters through the tunnel of dark leaves. Step by step they breathe words out loud. A fleeting shiver passed through the back of their neck caused by the breeze that moved down the hillside and stirred the leaves above their heads. On the water a lily shimmers; soon there will be another one, and another, and many more. It won't be long before the moon, almost full, rises, and the petals close one by one. Now was a time to write, although they were content to do nothing but watch the sight before them and to get lost in the nearing night. They went on thinking of the stream of words and the different feelings they gave them. Unconsciously she was playing with a dead leaf, making holes in it with a little twig. He was holding a twig between his teeth and chewed it in wet wet fragments. The words were telling, like the leaves on the twigs, pointing to one another and themselves.

tekst/text: Wobbe Micha